

dicí vylučovala druhého; to by bylo lze důvodně tvrditi teprve po prozkoumání titulu práva dědického v základě listin, plný důkaz tvořících. Poněvadž pak za nynějšího stavu spisů není ještě zjevno, že by dědická přihláška Barbory V. spočívala na nedostatečném důvodu práva dědického a jsou zde předpoklady, by soud pojednal o odporujících sobě přihláškách k pozůstalosti, bylo právem usnesení prvního soudu zrušeno, jak tomu svědčí i předpis § 2 č. 7 nesp. říz., jehož se sama stížnost dovolává.

Čís. 206.

Předmětem jednání a rozhodování o odporu proti povolenému prozatímnímu opatření může býti též odpůrcem ohrožené strany popřená jsoucnost nároku, o jehož zajištění se jedná.

(Rozh. ze dne 24. června 1919, R. I. 236/19.)

Gustav S. navrhl u okresního soudu v Lokti, by mu ku zajištění nároku z kupní smlouvy o několika pozemcích povoleno bylo proti jich prodávateli a posavadnímu knihovnickému vlastníku prozatímní opatření knihovní poznámkou zákazu zcizení, zastavení a zatížení oněch pozemků. Okresní soud, nevyslechnuv prvé odpůrce, navrhopované prozatímní opatření povolil. Ve svém odporu proti prozatímnímu opatření uplatňoval navrhovatelův odpůrce, že tvrzená kupní smlouva nepřišla k místu a že proto tvrzený nárok netrvá po právu. — **P r v á s t o l i c e**, pojednavši o odporu, zrušila povolené prozatímní opatření. Dospěla ku zjištění, že odpůrce přiznal sice navrhovateli ohledně pozemků právo opční, že však vzal tento závazek na sebe jen pro případ, že nedal by se s jinou osobou do vyjednávání o prodeji. Ježto však odpůrce prodal skutečně pozemky osobě jiné, nastala výjimka, pod kterou odpůrce vzal na se závazek vůči navrhovateli a není proto povinen státi navrhovateli ve slově. **R e k u r s n í s o u d** (krajský soud v Chebu) zamítl odpor proti povolenému prozatímnímu opatření a uchoval je v platnosti, vycházeje z názoru, že prvá stolice, podjávši se jednání a rozhodování o jsoucnosti tvrzeného nároku, vybočila z mezí, vykázaných jednání a rozhodování o odporu ustanovením § 398 ex. ř. Dle tohoto ustanovení lze k odporu jednati a rozhodovati toliko o přípustnosti a přiměřenosti povoleného prozatímního opatření, tudíž jen o jeho formelních předpokladech, zejména co týče se dání jistoty. To nutno však vyhraditi rozeprí.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvé stolice.

Důvody:

Navrhovatel, by vymohl žádanou záповěď zcizení a zatížení nemovitosti, odpůrci patřící, tvrdil, poněvadž takové prozatímní opatření pro peněžité pohledávky dle § 379 posl. odst. ex. ř. jest nepřipustné, že mu přísluší nárok na nemovitost samu a to z toho důvodu, že mu ji odpůrkyně v listině ze dne 23. února 1912 pokud se týče ze dne 19. listopadu

1917 za cenu po 3 K jeden čtvereční sáh ke koupi nabídla se závazností nabídky té do konce roku 1918 a on že nabídku dopisem z 13. prosince 1918 přijal, čímž nemovitost koupil. Tvrdil tudíž navrhovatel, že uzavřel s odpůrcem o nemovitosti kupní smlouvu určitého obsahu, z které vyvozoval nárok na dodržení její, jenž jest prý odpůrcem ohrožen, poněvadž tento nemovitost osobě jiné prodává. Vedle § 389 ex. ř. přísluší navrhovateli prozatímního opatření, by osvědčil tvrzený nárok a nebezpečí, jemu hrozící. To jsou podmínky přípustnosti navrženého opatření. Určuje-li tedy § 398 ex. ř., že, byl-li podán odpůrcem navrhovatelovým odpor proti povolenému opatření, má býti po ústním jednání o něm rozhodnuto, zdali jest povolené opatření přípustné a přiměřené, pak právem první soudce vzal při jednání v úvahu i navrhovatelem tvrzený nárok, je-li osvědčen, čili nic, ba i otázku jeho existence, neboť, osvědčí-li odpůrce, že nárok vůbec po právu nepozůstává, pak není osvědčení jeho, navrhovateli zákonem uložené, vůbec dáno a povolené opatření proto nepřipustné. Mylně domnívá se rekursní soud, že odporem vznésti lze námitky jen formální a že také jen tyto mohou býti předmětem jednání o odporu. Kdyby tomu bylo tak, pak nebyl by zákon vedle opravného prostředku rekursu připustil i odpor proti povolenému opatření. Tento obranný prostředek má právě za účel předvésti soudu, jenž opatření povolil, nový materiál skutkový, což rekusem státi se nemůže. Na základě tohoto nového materiálu a výsledků, hodících se k osvědčení, totiž takových, jichž ihned při jednání lze použiti, má soud rozhodnouti o přípustnosti povoleného prozatímního opatření, tedy také o tom, je-li tvrzený nárok navrhovatelův vůbec a jak dalece osvědčen. Popírá-li odpůrce navrhovatelův ve svém odporu nárok vůbec, popírá tím zajisté přípustnost opatření, neboť, osvědčí-li při jednání, že nárok tvrzený po právu nepozůstává vůbec, pak padá osvědčení navrhovatelovo o jeho existenci, které jest přece nutnou podmínkou povolení opatření. Tím není ještě prejudikováno sporu hlavnímu, neboť rozhodnutím o odporu nerozhoduje se o nároku tvrzeném s konečnou platností, nýbrž jen na základě průvodů, k osvědčení se hodících, tak dalece, je-li bezpodstatnost nároku osvědčena, jak ji tvrdí odpůrce, či je-li osvědčena jeho existence, jak ji tvrdí navrhovatel opatření. První soudce šel, ovšem dále, než bylo potřebí. Avšak poněvadž z výsledků průvodů, odpůrcem navrhovatele produkovaných, zvláště i z listin (dopisů) za pravé uznaných, jde na jevo, že žadatel měl kup majitelům pozemků jen sprostředkovati, není nárok jeho na nemovitost samu, jak jej tvrdí, osvědčen vůbec, neboť veškerá průvodní moc listin, kteroužto osvědčiti chtěl, mizí, srovná-li se tato s jeho dopisy zaslanými Karlu a Josefu H., kteří za ostatní majitele pozemků a tudíž i přítomného odpůrce jednali, s listinami, jimiž si dal přislíbiti sprostředkovatelkou provisi. Jest tedy v odporu se spisy rozhodnutí rekursní, praví-li, že nárok navrhovatelův jest vykázán, naopak ze zjištění první stolice jde, že dosvědčil dostatečně odpůrce navrhovatelův, že tvrzený nárok neexistuje, a proto zcela důvodně první soudce povolené opatření zrušil. Nebylo lze proto opatření zachovati ani alespoň proti dání jistoty, neboť tato nemůže nahraditi osvědčení vůbec, nýbrž toliko nedostatečné osvědčení. Není-li tu osvědčení žádného, jako zde, sluší opatření žádané vůbec zamítnouti nebo, bylo-li povoleno, zrušiti.